

ЛАФКАДИО ХЪРН ХИТРОСТ

Превод от английски: Мария Демот, 1989

chitanka.info

Заповядано било екзекуцията да се изпълни в градината на *яшики* — господарския дом. Затова отвели мъжа там и го накарали да коленичи в средата на обширно, покрито с пясък пространство, което било разположено от *тоби-иши* — пътечка от камъни. Такива пътечки и днес могат да се видят в японските градини. Ръцете на осъдения били вързани на гърба. Приближените на господаря донесли кофи с вода и торбички за ориз, пълни с чакъл, които струпали около мъжа, за да не може да мърда. Дошъл господарят и проверил готово ли е всичко. Останал напълно доволен и не направил никаква забележка.

Внезапно осъденият му извикал гневно:

— Почтени господарю, не извърших умишлено престъплението, заради което съм обречен да умра. Единствената причина за него е безкрайната ми глупост. По рождение съм глупав — такава е моята карма, и невинаги съм успявал да се предпазя от грешки. Но да убиеш човек само заради глупостта му, е несправедливо и тази несправедливост ще бъде отмъстена. Както е сигурно, че ще ме убие, тъй сигурно е, че ще бъда отмъстен, защото омразата ми ще роди мъст и на злото ще бъде отвърнато със зло...

Ако човек бъде убит в момент, когато в гърдите му бушува ненавист, духът му е способен да отмъсти на убиеца. Самураят знаел това. Той отвърнал любезно, почти меко:

— Ще позволим да ни плашиш колкото си искаш. Ала след като умреш. И все пак е трудно да повярва човек, че наистина възнамеряваш да изпълниш закана си. Затова би ли ни дал някакъв знак за дълбоката си омраза, след като ти отсечем главата?

— Разбира се, че ще ви дам!

— Отлично! — казал самураят и измъкнал дългия си меч. — Сега ще ти отсека главата. Ето тук, пред теб, има камък. Щом главата ти падне, опитай се веднага да го захапеш. Ако твоят вбесен дух ти помогне да го сториш, то някои от нас може би наистина ще се изплашат. Е, ще опиташ ли да захапеш камъка?

— Ще го ухапя! — изревал гневно мъжът. — Ще го ухапя! Ще го ухапя!

Нещо блеснало, нещо изхрущяло, нещо тупнало: тялото се килнало и рухнало върху торбичките, от подстригания врат шурнали две силни струи кръв, а главата паднала на пясъка. После се претърколила тежко към камъка, подскочила рязко, ухапала горния му

край, стиснала го яко между челюстите си, увиснала за миг с отчаяно впити в него зъби и най-накрая паднала безсилна.

Всички мълчали, но не сваляли ужасени очи от своя господар. Той изглеждал напълно безучастен. Подал само меча си на най-близкия страж, който го облял от дръжката до върха с вода от дървена лейка, а сетне няколко пъти избърсал внимателно стоманата с мека хартия... Така завършила церемонията по изпълнението на присъдата.

Месеци след това васалите и домашните на господаря живели в непрестанен страх, че духът на осъдения ще им се яви. Никой не се и съмнявал, че отмъщението ще дойде, и вечният страх ги карал да виждат и чуват твърде невероятни неща. Вече се плашели дори от шума на вятъра в бамбука и от поклащането на сенките в градината. Накрая, след като се посъветвали помежду си, решили да се явят пред своя господар с молба да се отслужи *сегаки*^[1] за усмиряване на отмъстителния дух.

— Съвсем излишно е — казал самураят, когато най-старшият от неговите васали изложил общото желание. — Разбирам, че жаждата за мъст на изправен пред смъртта човек наистина е повод за страх. Но в този случай няма от какво да се боите.

Приближеният погледнал умолително господаря си, но не се осмелил да попита каква е причината за тази опасна самонадеяност.

— О, всичко е съвсем просто — заявил самураят, долавяйки мълчаливото недоверие. — Само последното намерение на онзи човек би могло да е опасно и като го предизвиках да ми даде знак, аз всъщност отклоних вниманието му от жаждата за мъст. Той умря, поставяйки си за цел да ухапе камъка и успя да направи само това, но нищо повече. Останалото, види се, забрави... Ето защо не бива да се безпокоите.

И наистина духът на езекутирания не причинил никакви неприятности. Изобщо нищо не се случило.

---

[1] Будистка заупокойна служба за душите на покойници без близки. Вж. бележката в разказа „Джикининки“. — Б.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.